

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **L. Č. s., a. s.,** se sídlem v Praze 8, Střelničná 8/1680, za účasti **Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu,** se sídlem v Praze 1, Štěpánská 28, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, č. j. 38 Ca 3/2002 – 53,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, č. j. 38 Ca 3/2002 – 53, bylo zrušeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hl. m. Prahu (dále jen „finanční úřad“) ze dne 1. 11. 2001, č. j. FŘ-225/13/01 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku označil městský soud za rozhodné, zda došlo k předání zboží kupujícímu, tj. stěžovateli. V tomto směru podle názoru městského soudu finanční ředitelství nezhodnotilo skutkový stav dostatečně, pokud dospělo k závěru, že stěžovateli nebylo předmětné zboží dodáno, což dovozuje z toho, že jej stěžovatel fyzicky nepřevzal, zboží nikdy neviděl a nezná výrobní čísla. Z obsahu správního spisu není patrné, zda a co bylo dohodnuto mezi stěžovatelem a H. Ch. ohledně dodání předmětných šicích strojů. Nicméně z leasingové smlouvy uzavřené mezi stěžovatelem a M. F. vyplývá zmocnění této osoby k převzetí zboží za stěžovatele. Tuto skutečnost finanční ředitelství ve svém rozhodnutí nikterak nezohlednilo a pokud se touto skutečností zabývalo, pak to není z jeho rozhodnutí patrné. Pokud se jedná o další námitky stěžovatele uplatněné v doplnění žaloby doručené městskému soudu dne 10. 3. 2004, k těmto městský soud již nepřihlížel, neboť byly uplatněny až po uplynutí

lhůty k podání žaloby a nejednalo se o takové vady, které by měly za následek nicotnost napadených rozhodnutí.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil souhlas se zrušením napadeného rozhodnutí, protože to odpovídá jeho žalobnímu návrhu. Zároveň se však domnívá, že městský soud měl v souladu s ustanovením § 65 a § 76 s. ř. s. i § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů posoudit dodatečný platební výměr jako nicotný, a to jak z důvodů uvedených v námitce podané dne 10. 3. 2004 (chybějící náležitosti podle § 32 odst. 2 citovaného zákona – chybějící základ daně a příslušné ustanovení zákona č. 588/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů), tak i z důvodu, že vystavení dodatečného platebního výměru bylo a je v rozporu se spisem. Stěžovatel se domnívá, že městský soud měl k jeho námitkám došlým dne 10. 3. 2004 přihlížet, protože se týkají nicotnosti dodatečného platebního výměru a neměly být posouzeny jako námitky rozšiřující žalobní body. S ohledem na důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen, případně aby byla vyslovena nicotnost napadeného rozhodnutí a dodatečného platebního výměru č. 17.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo že námitka týkající se vystavení dodatečného platebního výměru v rozporu se spisem není nijak v kasační stížnosti konkretizována, a proto se k ní nebude vyjadřovat. Dále se neztotožnilo s námitkou na údajnou nicotnost dodatečného platebního výměru. Údaje o základu daně nepatří mezi základní náležitosti daňového rozhodnutí a pokud tedy základ daně není přímo ve výrokové části rozhodnutí uveden, nelze takové rozhodnutí považovat za neplatné, a tedy ani za nicotné. Stejně tak není v § 32 odst. 2 písm. d) zákona č. 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů výslovně uvedeno, že výrok musí obsahovat jednotlivá konkrétní ustanovení zákona č. 588/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, ale pouze je požadováno uvedení právních předpisů, podle nichž bylo rozhodováno, a to ve výroku předmětného dodatečného platebního výměru uvedeno je. Návrh stěžovatele uvedený v závěru kasační stížnosti označilo finanční ředitelství za zmatečný, neboť městský soud již rozhodl a zrušením jeho rozsudku by zůstalo v platnosti původní rozhodnutí o odvolání. Přitom finanční ředitelství znovu rozhodlo s tím, že odvolání opakovaně zamítlo a proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu k městskému soudu, která je v současné době v řízení. Protože finanční ředitelství považuje kasační stížnost v předmětné záležitosti za neodůvodněnou, navrhlo její zamítnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Protože krajský soud sice vyhověl žalobě stěžovatele, ale nepřihlížel k dalším žalobním námitkám stěžovatele doručeným městskému soudu dne 10. 3. 2004, neboť byly uplatněny až po uplynutí lhůty k podání žaloby a nejednalo se o takové vady, které by měly za následek nicotnost napadených rozhodnutí, domáhal se stěžovatel kasační stížností pouze vyslovení nicotnosti správních rozhodnutí obou stupňů, protože podle jeho názoru námitky týkající se nicotnosti neměly být posouzeny jako námitky rozšiřující žalobní body.

Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Z citovaného ustanovení nevyplývá, že by žalobní body, v nichž žalobce namítá nicotnost správního rozhodnutí, bylo možno uplatnit kdykoliv, tedy i mimo časový rámec vymezený

lhůtou pro podání žaloby, resp., že by námitka nicotnosti správního rozhodnutí měla jiný charakter než žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a bylo by ji možno uplatnit v podstatě kdykoliv. Pokud v daném případě posledním dnem lhůty pro podání žaloby bylo pondělí 7. 1. 2002 a stěžovatel uplatnil námitku nicotnosti dodatečného platebního výměru až v podání ze dne 6. 3. 2004 doručeném městskému soudu dne 10. 3. 2004, postupoval městský soud v souladu se zákonem, když k této námitce nepřihlížel. I když podle § 76 odst. 2 s. ř. s. zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu, nelze z citovaného ustanovení dovodit, že tak učiní i tehdy, pokud důvody nicotnosti správního rozhodnutí neshledá. V takovém případě totiž není důvodu pro to, aby se soud zabýval úvahami o nicotnosti v odůvodnění, nebo aby dokonce samostatným výrokem vyslovil, že napadené rozhodnutí není nicotné. Je povinností soudu k nicotnosti přihlížet a nicotnost deklarovat z úřední povinnosti, ale neshledá-li soud rozhodnutí nicotným, není jeho povinností tento svůj závěr v rozhodnutí uvádět, ledaže by žalobce v žalobních bodech nicotnost namítal. Protože v daném případě stěžovatel v žalobních bodech uplatněných v zákonné lhůtě pro podání žaloby nicotnost nenamítal a městský soud ji neshledal, není podle názoru Nejvyššího správního soudu stížní bod důvodným.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. března 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu